

FOLK OG LAND

LØRDAG 16. JANUAR 1965

NR. 1 — 14. ÅRGANG

LØSSALG 1 kr

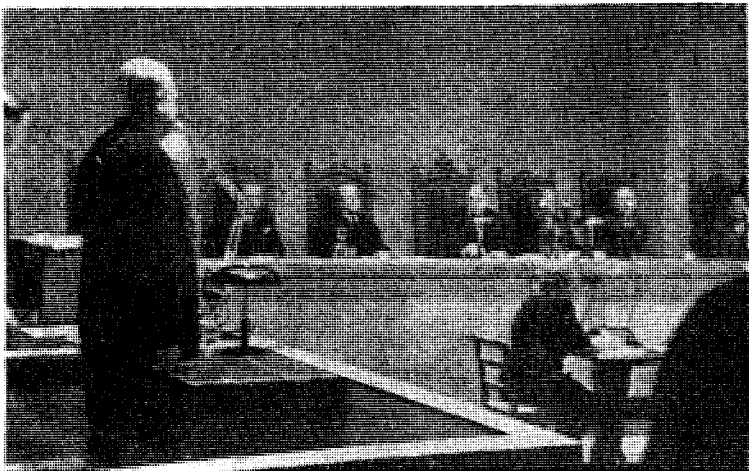
Sigurd Haugan
Melus
39

133

SIEGFRIED:

Advokat Wieseners bok om «rettsoppgjøret»

Noen betraktninger omkring «Seierherrens justis»

Quislings motstandere satte seg til doms over ham. Men det gjelder også bokens forfatter.

ALBERT WIESENER: «Seierherrens justis» Dreyers Forlag.

Den lenge bebudede bok av høyesterettsadvokat Albert Wiesener om «rettsoppgjøret» er nå kommet på Dreyers Forlag. Den har fått titlen «Seierherrens justis. Rettsoppgjøret i perspektiv — og i nærbilder».

Det er såvisst ikke ofte bøker av denne art ser dagens lys i det berømmelige norske demokrati hvor en fritt kan mene og fritt kan tale beskyttet av den grunnlov som sikrer ytringsfriheten. Grunnen er vissevis ikke at det har manglet folk som har følt seg kallet til å tre opp mot den autoriserte urett, men at alle dører ut mot offentligheten har vært stengt for slike formastelige. Og hva hjelp er det i en teoretisk ytringsfrihet som ikke kan utøves i praksis?

Det sier seg i denne forbindelse av seg selv at det heller ikke er populært å forsøke å få utgitt slike bøker av folk som ikke selv har vært malt mellom urettens møllestener. Å skrive slike bøker var noe «skikkelige folk» helst burde holde seg unna.

At en praktiserende advokat derfor ikke bare har søkt forlegger til et kraftig angrep på hele rettsoppgjøret, men at han til og med har

funnet det, er vel derfor ikke bare underlig, men kanskje noe av et tidens tegn.

I forbindelse med det som er anført er det av stor interesse å lese det forord forleggeren Barthold A. Butenschön har forsynt boken med. Han har tydeligvis vært drevet av trang til å unnskyldte den dristighet han har vist ved å utgi boken og kommer herunder i skade for å trække urettens forsvare og hele den tåpelige «offentlige opinion» slik den presenteres i presse og taler på de aller ømmeste liktærne.

For Butenschön skriver: «Så underlig er det med landssvikoppgjøret i dets forhold til det frie ord at selv etter alle disse årene, føles det riktig for utgiveren å begrunne hvorfor en bok

som denne utgis».

Kan et storstilet «retts»-oppgjør som har rammet titusener av mennesker på ære, liv og formue få en mere knusende dom enn dette, at etter tyve års forløp er samvittigheten hos de ansvarlige fremdeles så øm at det skal bevares dyp taushet eller «ro omkring rettsoppgjøret»?

For, som advokat Wiesener sier i det innledende avsnitt:

«Hvorfor i all verden skal det være ro?

Oppgjøret har vært «strengt, men rettferdig», hvis vi skal tro på dem som har stått for det. Da skulle det vel tåle kritikk. Eller kanskje det ikke har vært så rettferdig allikevel? Skal det i så fall være ro omkring urett?

Parolen om ro har ingen moralsk appell i seg. Jeg ser det slik at bare muligheten av urett i et omfang og av den art som det er spørsmål om her, kaller på oppriktig uro.

Det gjelder et rettsfenomen uten sidestykke i vår rettshistorie. Henimot hundre tusen mennesker er — dels i rettslige, dels i utenrettslige former — blitt forfulgt på eksistensen for angivelig **æreløst forræderi mot sitt land**. Det er dette det skal være ro om».

«Det er forståelig», skriver forfatteren, «at folk som ikke selv er rammet av oppgjøret, kan synes at nå må vi engang være ferdige med dette. Mange mener det utvilsomt godt. De vil ikke være langsinte. De vil slå en strek over fortiden. De er innstillet på tilgivelse og glemsel. Da synes de sannelig godt at synderne selv kan holde kjeft og være fornøyd.

Det høres pent. Men saken er den at det er ikke tilgivelse og glemsel de er ute etter, de som mener seg urettferdig behandlet. De vil ha sin rett og sin sosiale oppreisning».

Både denne og storparten av advokat Wieseners andre

Forts. side 6

KONRAD SUNDLO:

VÅR HÆR MÅ UTDANNES FOR OFFENSIV

I sitt nummer for 7. 11. -64 har «Aftenposten» et lengere intervju med forsvarsminister Harlem, som uttaler seg med stor fortrøstning om vår militærpolitiske situasjon. Annet var forøvrig ikke å vente da han står i spissen for det største militærbudsjett i vårt lands historie, eller ca. 2 milliarder som han selvfølgelig må hevde er vel anvendte penger.

Med hensyn til disse 2 milliarder, gjorde hr. Harlem oppmerksom på at dette beløp er lavere enn militær-

utgiftene i en rekke andre land det kunne passe å sammenligne oss med. Således var utgiftene i Danmark pro persona 333 i Sverige 735, men i Norge 477 kroner.

Forsvarsministeren anførte til forsvar for vår innmeldelse i NATO at 1940 hadde vist at vi ikke kunne stå alene med vårt nøytralitetsvern. En freidig omgåelse av sannheten, som var den at vi kunne hatt effektivt nøytralitetsvern, men vi brukte det ikke. Panserskipene «Norge» og «Eidsvoll» lå således ganske rolig i Narvik hele 8. april da englenderne minela Vestfjorden.

Forsvarsministeren forsikret oss om at angrep på Norge ville bety en stor risiko for angriperen uten dog å komme nærmere inn på dette. Det burde han ha gjort. Det kunne være av interesse å høre hvordan forsvaret er tenkt ført i tilfelle fiendtlig angrep, om vi bare skal forsvare oss eller gå offensivt til verks.

Her må vi være klar over at vi kaster ikke en angriper tilbake ved å sitte stille, men ved å rykke frem.

Norges hær må med andre

Forts. side 6

Albert Wiesener

Albert Wiesener

Seierherrens justis

Det angår ikke oss! Aug. F. Walby er død

Et par skuespillerinner, den ene datter av h. r. dommer Alten, har fått stor og velvillig presseomtale i anledning av at de har laget «et program for ungdommen» for at den, ifølge de to damer, «skal lære mere historie enn de ville ha gjort i løpet av mange skoletimer». Ja, den stakars ungdommen, nå skal den proppes med enda mere «historie». «Vi vil så gjerne», sier damene i et intervju, «orientere dem om hva som foregikk forut for den annen verdenskrig, gjøre det levende for dem».

Vi kan så inderlig godt tenke oss hva det blir for en slags «orientering», det fremgår klart nok av avisene. «Det angår ikke oss» som damene har kalt sin «historiske orientering» blir naturligvis gjenstand for begeistring og lovprisning. Paul Gjesdahl i «Arbeiderbladet» tar henrykt og lettvinnt opp tittelen: «Det angår ikke oss — jo, det gjør det!» skriver han. Og om det så gjelder den tidligere ungnazisten Odd Stein-Andersen, hvis propagandataler i Logens store sal i sin tid vakte en viss oppsikt, så må han pliktskyldigst svelge i superlativer. Skitt i fortiden, tenker han, den er glemt. Men der tar han feil. Vi husker den, vi husker hans flammende appeller om ubrytelig troskap

Og så reiser de to damer rundt og «orienterer».

«Det är för jävligt att vara ung» sa Kolingen, og slik som ungdommen nå forfølges med den ene parts historieskrivning og ustanseelig plaget med den, så må vi erklære oss enig med ham. Den er jo fullstendig forutsetningsløs for å skjelne sant fra usant, hvitt fra svart, og komplisert virkelighet fra grov propaganda. Hvorfor er disse folkene så engstelige for at deres historie ikke skal «sitte» godt nok? Hvorfor må deres propaganda uopphørlig gis inn med skjeer? Er det kanskje når det kommer til stykket allikevel usikkert at dette er den rene historiske sannhet? Hvis vi var unge i dag så ville vi bli mistenksomme overfor denne hysteriske trang til å «orientere», og få en ubehagelig følelse av at her er det noe som ikke stemmer.

Det angår ikke oss!

Vi kunne gjerne foreslå et helt annet manuskript hvor tittelen øyensynlig passer like godt.

Ville det ikke være en idé å begynne med maidagene 1945 da tusener av skikkelige, og samfundsnyttige borgere ble forfulgt av alskens pakk med stenguns og av

villedte proagandaforvirrete individer? Da bra folk ble stuvet som kveg i fangevogner og puttet i fengsler og konsentrasjonsleire hvor de ble behandlet på en måte som trosser all beskrivelse. Det er symptomatisk at når vi i dag forteller noen fra «den annen side» om redslene og terroren dengang, så tror de oss ganske enkelt ikke. Norge var jo blitt en rettsstat, og slikt kan ikke hende her.

Det forekom at når familiefaren var blitt ført bort som en annen storforbryter, så kom bryske og brutale personer og tok leiligheten i besittelse. Den arrestertes kone og barn ble uten videre satt på gaten, og hvis de ikke hadde noen å ty til så virret de fortvilete og hjelpeløse rundt på gater og i parker. Tragedier som burde kunne røre en sten. Men — det angår ikke oss. De skyldige og deres krets vil for enhver pris ikke bli minnet om de avskyelige overgrepene. Det er som om de ikke har hendt, og selvsagt blir ungdommen heller ikke «orientert».

Og så de lange og tunge årene etterpå. Da hederlige, fedrelandskjærlige mennesker var blitt stemplet med etiketten «landssvikere». Da de var ribbet for alt de hadde oppnådd gjennom et strevsomt liv og stod uten muligheter for å livnære seg og sine. Overalt stengte dører. Hva har ikke våre kunstnere fortalt om de hjerteløse forfølgelsene. Hvor mange har ikke bukket under i disse årene og ligger i dag i sine graver mange år før tiden.

Det er så mangt og meget som burde tas med. De to entreprenante damer ville få stoff nok slik at de — med en liten omskrivning av deres egne ord — kunne «skildre enkeltmenneskers skjebne under jøssing-terroren». Menneskene er ikke snille mot hverandre noen steder, men før man belærer ungdommen om andres grusomheter burde man begynne men ens egne.

Kunne man ikke også minnes de tusener unge idealister som i dag hviler i Russlands kalde jord? Det ville være en passende oppgave for Aftenposten's Odd Stein-Andersen, han med den ubrytelige troskapen. Ingen var mere ildfull enn han til å hverve idealistiske unge menn. Men de fleste av dem fulgte talerens ord. I motsetning til herr teateranmelderen som stakk av med halen mellom benene ved første faresignal, så forble de trofaste inntil døden.

«Det angår ikke oss — jo, det gjør det!»

Ikke sant, Paul Gjesdahl?

Relator.

I det tidsrum FOLK OG LAND ikke kom ut har arbeidet for gjenopprettelse av sannhet og rett i dette land mistet nok en trofast og energisk forkjemper, blikkenslagermester Aug. F. Walby. Han hadde nettopp fylt 85 år.

Flere av hovedstadsavisene har brakt nekrologer over Walby og berettet om hans store innsats innen forskjellige håndverkerorganisasjoner, blant annet som en av stifterne av Norges Kobber- og Blikkenslagermesternes Landsforbund, og om hans omfattende virke som håndverker av den gamle skole. Hans virke for idretten, både som aktiv turner og friidrettsmann og som administrator, ble også nevnt med anerkjennelse. Han var innehaver både av idrettsmerket i gull og kommandørkorset av Oslo Turnforenings orden «Den høye hest». Han bevarte da også en forbausende både legemlig og åndelig vitalitet helt til det siste, og var «som en ungdom frisk».

Det avisene ikke fortalte var at Walby sluttet trofast opp om Nasjonal Samling og at han heller ikke sviktet sin tro i de bitre år etter 1945 da han som så mange andre ble rammet av landssvikoppgjørets urett. Han gav aldri opp håpet om at det norske samfund skulle komme til fornuft igjen, og han deltok helt til det siste aktivt i FORBUNDET's arbeide for sosial oppreisning. Han var også en av stifterne av KAMERATKLUBBEN. At han gjennom alle år var en god venn av vårt blad sier seg selv. Det var såvidt vi hører noe av det siste han leste på Lovisenberg sykehus før han døde.

HVEM VIL PÅTA SEG utskriftarbeide ved Riksarkivet? Passende for pensjonist. Ekspedisjonen anviser.

AVISER OG TIDSSKRIFTER KJØPES

Følgende ønskes kjøpt, helst i komplette årganger, gjerne innbundne: NORSK JORD 1940-45, GJALLARHORN 1940-45, FRITT FOLK 1939-45, tyske aviser og tidsskrifter fra 1936-45. Betaler kontant. Håper noen av bladets lesere kan hjelpe meg. Tilbud til bladets ekspedisjon merket «Aviser».

GUDBRANDSDALSJENTE

20 år, søker arbeide snarest. Har realskole. Bill. til ekspedisjonen mrk. «Alt har interesse».

GODT NYTTÅR!

ønskes alle, særlig dei som var på Supplandsfors og Blødekjær.

Hilsen

N. FJELLSTØLLIA

NORDISKA RIKSPARTIET

med tidningen NORDISK KAMP ønsker våre norske kamrater og sympatisører, samt FOLK OG LAND's läsekrets ETT GOTT NYTT ÅR 1965.

Hjertelig takk!

Da det er oss umulig å nå hver enkelt på annen måte, ber vi om på denne måte å få frembære en hjertelig takk til alle de av våre abonnenter som i forbindelse med fornyelsen av abonnementet har ydet oss en verdifull økonomisk hjelp utenom selve bladpengene. Takket være denne hjelp vil vi i all fall de første par måneder kunne komme hver uke igjen.

Så håper vi da at etterfølgerne ordner sin abonnementsfornyelse snarest uten ytterligere purring som koster oss både penger og ekstraarbeide, samt at de også ser seg i stand til å spe på litt når abonnementet betales.

FOLK OG LAND.

de. Og i sin tale ved bisettelsen understreket da også sykehuspresten der forrettet som en av avdødes store dyder at han hadde sine meningers mot. Det er som kjent smått med det i våre dager. Personlig var Walby en elskverdig og vennsæl mann. Ikke minst vil hans mange venner i den gamle SENIORSVEITEN ha motatt meldingen om hans bortgang med vemod.

„De forsømte synspunkters advokat”

ALBERT WIESENER

Seierherrens justis

Rettsoppgjøret i perspektiv — og i nærbilder

Kr. 22,50, innb. kr. 29,75

DREYER

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto: fritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!

Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

GAMMEL UNGDOM

Høyreavisen forteller med stolthet at Oslo Unge Høyre 3. desember var 45 år. Det er nesten det vi har kunnet skjønnere, for det er tydelig at det er slutt med den første ungdommen og at herrene begynner å trekke på årene.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Udødelige

Siden siste nummer av FOLK OG LAND kom før jul har den politiker som helt fra tyveårene best karakteriserer det norske samfund på dets vei mot sosialisme, materialisme, okkupasjon og landssvik oppgjør vandret bort. Som seg hør og bør ble C. J. Hambro hedret av de politiske kolleger med statsbegravelse fra Trefoldighetskirken i Oslo.

Det kunne kanskje være grunn til å tro, for ikke å si håpe, at i all fall det verste av det Hambro stod for nå gikk i graven med ham selv. Men vi er redd for at det dessverre ikke er så, for sammen med politikernes og de politiserende avisers hyldest av seg selv i det hambroske bilde fikk en også som et hovedpunkt gjenoppfrisket og gjenopplivet den forlengst, til og med offisielt, avlivede «Elverumsfullmakten», som aldri har eksistert andre steder enn som et oppdiktet grunnlag for eksilregjeringens ulovligheter og grunnlovsbrudd. Det finnes ingen alvorlig historiker og sannhetskjærlig forsker som lenger vil eller tør stå frem og hevde at det under okkupasjonen forelå noen annen fullmakt for Nygaardsvoldregjeringen enn den meget begrensede grunnloven selv gir en de facto regjering. Dette ble høytidelig uttalt og understreket i hint møte på Elverum da stortinget trodde regjeringen ville bli hos sitt folk etter å ha truffet en ordning med tyskerne. Men likevel boltret «fullmakten» seg fritt i avisene og selv fra stortingspresidentens plass. Vi synes det er betegnende at denne løgn med de syv liv, som eksilregjeringen bygget sine ulovlige forordninger på, klang for åttende gang over Hambros kiste og blandet seg med de politiske krokodilletårer.

Selv er det oss ikke mulig å presse frem noen tåre over Hambros båletferd. Mennesket Hambro kjente vi ikke, og politikeren Hambro er udødelig. Han står for oss som monumentet over den politikk som førte landet ut både i katastrofen og den påfølgende ubotelige urett mot det mindretall vi representerer.

Og Hambroer var det og er det i alle land hvor partipolitikkens giftblomster får vokse fritt. Det var de unnfalende, prinsipløse politikere av denne type, de hvis høyeste mål og største ideal var deres egen politiske karriere, som slapp marxismen med alt dens materialistiske følge inn over Europa. Det var de stadig retirerende, de stadig akkorderende politiske hestehandlere i Tyskland av denne type som tvang frem den nasjonalsosialistiske motbevegelse mot marxismen, og som nødvendigvis også gav denne i seg selv ideelle reisning dens hårdhet og brutalitet. For når de som vakt skal være svikter og svikter, så må det gå slik.

Her hjemme begynte det smått og pent med Fedrelandslaget, som forsøkte å samle de borgerlige partier den gang til fast og besluttet motstand mot den fremrykkende marxisme. Tusener av begeistrede og offervillige ungdommer sluttet opp om denne bevegelse, hvis stiftere var selveste Fridtjof Nansen og Chr. Michelsen. Men de borgerlige politikere fryktet mere for egen makt og innflytelse enn for marxismen og de så mulige politiske konkurrenter innen den nye samlingsbevegelse. Og så kvalte de den koldblodig under ledelse av høyregeneralen C. J. Hambro og med hjelp av de venstreradikale marxistiske politikere.

Opp av Fedrelandslagets aske steg naturligvis en mere kampberedt og en hardere efterfølger, Vidkun Quislings Nasjonal Samling, som tok konsekvensen av de borgerlige partipolitikeres svikt og forsøkte en nasjonal samling over hodet på partipolitikerne. Det gikk naturligvis ikke så godt. På skansen steg atter C. J. Hambro med sitt følge av røde og blå profesjonelle partipolitikere og med hele den mektige politiske presse hylende i sine fotefar. Det viste seg at i

«Kongelige ord i språkstriden»

Titlen og det hele har vi klippet, så det er ikke oss som gjør nar av Haakon 7:

«Mot all den einvise og lettkjøpte agitasjonen som Riksmålsforbundet no driv mot norsk mål i norsk skole — står kong Haakon 7 si enkle og reine utsegn på dette punkt. Kongen sine ord til norsk presse nokre år før krigen var slik, skriv A. Indregard i FREMOVER :

«Dersom jeg skal si min personlige mening, så er den norske målreisning berettiget. Det sprog vi taler og skriver er jo dansk, det går ikke an å nekte. Det ble jo innført av danske embetsmenn. Disse herrer burde jo selv ha lært norsk. Men i stedet begynte deres undergivne å tale dansk som de, fordi man trodde dansk var så meget finere enn norsk. Dette gjorde meget til å svekke den norske nasjonalitetsfølelse, og det er rimelig at den nasjonale vekkelse vil gjøre ende på den tanke at dansk er så meget finere enn norsk».

Er det dette som er forklaringen på at den siste «danske embetsmann» ikke fant grunn til å lære seg norsk i de ca. 50 år han var her — ikke det som kalles bokmål engang?

Men de som hørte uttalelsen fra kongens egen munn må vel ha fått en tydelig demonstrasjon av at det tross alt er adskillig forskjell på dansk og på norsk bokmål.

det frie og demokratiske Norge var det ikke mulig for outsiders utenfor de profesjonelle politikeres krets å få ørenslud. Ikke engang når det måtte være åpenbart for enhver at det bar lukt i avgrunnen med landet.

Så seilet da Norge under stortingspresident C. J. Hambros ledelse inn i ydmygheten og nedverdigheten under en fremmed makts okkupasjon — en okkupasjon direkte fremkalt av politiske ledere og statssjefens ansvarsløse lek med nøytraliteten etter å ha lagt forsvaret øde. Selv var Hambro den første til å forsvinne fra katastrofen. Han hadde stor gjerning å gjøre utenlands, må vite!

Men han kom igjen i spissen for de politiske konkurmakere for å velte ansvaret over på dem som ble på sin post, på dem som helt fra tyveårene utfortrødent hadde kjempet mot den politikk som førte til katastrofen. Og som heller ikke gav opp

Det å stå alene

Fra tid til annen kan man støte på de mest forbausende erkjennelser fra de såkalte «gode nordmenn». Når slikt får plass i et organ som «Dagbladet», blir det dobbelt merkelig. I dette blad skrev Simen Skjønnsberg for en tid siden noe om det å turde stå alene og å hevde sine meninger mot et flertall, og han skriver blant annet:

«Dette å stå alene, ta selvstendige standpunkter, uavhengig av hva andre mener, krever noe mere enn intelligens, det krever mot, det krever kraft til å utholde hån, til å se sine standpunkter forfusket, og villet misforstått, det krever evnen til å overleve de grove beskyldninger som blir slynget mot en. Vi har opplevd dette sterkt i årene etter krigen. Den som ikke har sluttet opp om visse avgjørende, konforme tankebaner i vårt samfund er blitt mistenkliggjort som landsforreder, som lakei for fienden og mangt annet av samme slag. Hva det har kostet de få som har stått selvstendig, vet ikke vi som bare har sett det hele utenfra».

Jo, når man tenker på hva de hundre tusen såkalte «landssvikere» har måttet gjennomgå under og etter krigen så må man gi herr Skjønnsberg rett i at de fleste må ha vært i besittelse av slike egenskaper som han nevner. De som ikke ble drept under og etter krigen har virkelig greid å overleve, og når de ikke er blitt holdt nede av maktthaverne, har de sikkert greid seg minst like godt som andre borgere i landet. Og det er ikke fra denne gruppe at ungdomskriminalistene og annet forbryterpakk er rekrutert. Men til tross for alt dette så synes hetsen mot oss «landssvikere» å fortsette med uforminsket styrke. Så snart et eller annet trenger litt ekstra popularitet eller fernisering, er det bare å vrenge ut av seg noen skjeldsord om «landssvikerne», så applauderer straks hele mungen.

Jeg sier med Alf Larsen: «De får fortsette med skriket ennå en tid. Men snart har de ikke annet å gjø mot enn månen».

Knut Sollid

Underlig forsvarsforening

Norge har som kjent godttatt og undertegnet Haagerkonvensjonens bestemmelser om en sivilisert krigføring, blant annet bestemmelser om at soldater skal bære sine våpen åpent og i sin drakt markere at de er soldater. Landet undertegnet også en høytidelig generell våpenstillstandsavtale for resten av verdenskrigens varighet og verdens fremste folkerettslærde har slått fast at brudd på en slik avtale er krigsforbrytelse.

Men trass i disse kjenngjerninger fortsetter en skamløst å forherlige brudene på avtaler og krigsregler i tiden etter at Norge kapitulerte. Blant annet driver Trondhjems Forsvarsfore-

ning, som burde vite bedre og som burde vise respekt for de krigens lover landet har godttatt, fortsatt denne forherligelsestrafikk. I all fall leser vi i «Adresseavisen» at foreningen holder møte med foredrag av Max Manus. «Han vil i foredraget komme inn på en rekke av de fantastiske aksjonene han var med på». Bladet nevner også at for et par år siden holdt Kjakan Sønsteby, «en av hans kolleger» et lignende foredrag i foreningen. Det synes altså å være en hel opplysningsserie om illegal krigføring og det som i Tyskland ville bli kalt krigsforbrytelser forsvarsvennene i Trondhem har satt i gang. At de ikke skammer seg!

N.

Galskapens klimaks

Den forening som smykker seg så stolt med navnet Det norske Studentersamfund, har faktisk klart å begå den genistrek å velge en farvet bortrømt sør-afrikansk statsborger til formann! Han var naturligvis de venstreradikales kandidat, det vil si den materialistiske flokk mørkemenn fra kommunistene til og med Venstre. Fredde Reddy, som fyren heter, har en lang rekke norske tillitsverv før, blant annet er han også formann i Medisinerforeningen og er en av de ledende i kampen mot de hvite — i all fall i sitt hjemland. Det må være smått om brukbare nordmenn i akademiske kretser i dag.

redningsarbeidet da den var der. Hans største bekymring ved ankomsten var at det ikke skulle lykkes å få praktisert dødsstraffen. Men, han kunne ta det med ro. For Hambro hadde dannet solid skole i Norges land. Så solid at det fremdeles, tyve år etter hin dag da han atter stevnet inn Oslofjorden, klinger friske toner av den udødelige «Elverumsfullmakten» over hans gravferd.

Nei, vi kan ikke gråte over annet enn det norske folk som må lide for de politiske ledere det skaffet seg.

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

Russerne rykker frem under den siste kamp om Berlin, hvori norske frontkjemper deltok.

(Forts. fra forrige nummer)

Henimot aften kom Helga tilbake. Ansiktet hennes røbet at noe var hendt. «Han er død! Hva i all verden skal vi gjøre? Liket må vekk. Han ble jo ikke innmeldt deroppe. De vil forlange å få hvite hvor han er kommet fra. Han er ikke meldt noen steder!» — «Det er da ikke et menneske som spør etter det. Han er sultet ihjel som tusner andre». — «Men han er ikke sultet ihjel, han er død av sårene sine. Det kan en blind se. Dessuten vet altfor mange folk at han er død. De vet bare ikke at han ingen papirer har» — «Hva sier stabslegen?» — «Stabslegen sier: Det er likegyldig, og selvom jeg skal havne i fengsel, så forræder jeg dere ikke!» — «Så langt må vi ikke la det komme, han har gjort alt for oss.»

«I krigen falt det millioner og så bråker man her for et lik», mente hollenderen Pit. «I fangeleirene dør det tusner daglig».

«Men ikke her!» sa Helga litt ergerlig. Men så må noe ha falt henne inn. Hun gikk urolig frem og tilbake på kjellergulvet. Så stanset hun foran Lina: «Kom, vi kjører til Ruth!» Og vekk var de begge.

«Kvinnfolkkrådslagning» — mente vår danske kamerat. — «Sårene dine er snart helet, så du kan alltid snakke», sa Pit med den sårete foten. — «Både han og du er snart avmarsjklare», hevdet Larsen Berg. Den norske kamerat løp alt rundt. I løpet av kommende uke ville vi være ute alle sammen, hvis — hvis det ikke dukket opp nye kamerater.

En utmagret tysk kamerat hadde funnet tilhold hos oss de siste dager. Dr. Löwe hadde bragt ham med. «Han

trenger fjorten dage norsk kur, så er han i orden igjen». Kameraten fortalte oss ikke hvorfra han kom eller hvor han ville. Vi kalte ham ganske enkelt Fritz. Etterpå fortalte dr. Löwe: Han ville til Niedersachsen som sauegjeter. Forhåpentligvis har han noe greie på det. Mere ble det ikke snakket om det. Fritz ble flasket opp av Helga som et lite barn — hver dag litt mere. Til sist overtok den noe mere robuste Lina «föringen». En «forbryter» fra Waffen SS har små muligheter til å slippe gjennom. Vi var av en behendig propaganda blitt erklært som de hovedskyldige og så var vi jo bare soldater som alle andre. Vi var skyldige fordi det alltid er lettere å ta en liten gruppe på kornet enn hele Wehrmacht. Så står vi da fortsatt som syndebukker, som stedfortredere for alle soldater i annen verdenskrig, som man ikke våger å angripe fordi de avgir valgstemmer. Så kaller man det hele for politikk.

«Jeg går også til Ruth!» sa Larsen Berg mens jeg satt der og grublet over verdens fortedeligheter.

«Vent, jeg blir med!» Jeg trakk på meg skoene. Etter at vi hadde forlatt NAU-TIKK bodde vi her.

Vi nærmet oss Ruths hus, skrittene våre ble langsommere. «Skal vi gå inn?» — «Kanskje vi forstyrrer?» — «La oss gå litt frem og tilbake, kanskje det kommer no-

en?» Etter en tid ble jeg lei det.

«Nå ringer jeg!» Noen tittet ut. «Kom inn, mine herrer!» Helga holdt døren vidt åpen. «Kom inn!»

«Stemmen din høres så befriet ut. Har du funnet en løsning?»

«Ja, en vanvittig!» I stuen satt foruten de to norske kvinner Ruths mann og en eldre herre i marineoffisersuniform, eller rettere sagt «G. M. S.S.» som de nå kalte seg.

«Det er de to legionærer!» presenterte Helga oss, og det er kapteinløytnanten, sjefen til Ruths mann.

Det var ett eller annet som virket påfallende ved Helga. Hun var blitt så sky i blikket i den siste tid. Hva er det i veien med henne? Da hun åpnet døren var hun så lettet og glad — og nå?

«Løsningen er funnet. Holger får igjen Soldbok, denne gang fra minesøkningen».

«Det er i orden med soldboken», sa offiseren. «Navnet hans stemmer, fødselsdatoen også, og alt det andre er som engelskmennene vil ha det».

Ruth ledsaget den i døden nybakte marinesoldat til hans siste hvilested. Vi andre holdt oss borte av «sikkerhetsgrunner».

«Giv akt!» Matrosene fra minesøkerbåten stod som saltstøtter. Den gråhårete offiser hilste. Det var den siste ære for en dansk frivillig. Det var ordnet. Vi pustet lettet ut!

Etter denne hendelse gikk det påtagelig nedover med Helga. «Du får ikke gå ut i aften!» avgjorde vi. — «Det er for sent, jeg er syk alt, ingen kan hjelpe meg mere!» sa hun. Vi protesterte, men intet nyttet. Hun sa: «Jeg forlater dere og kommer ikke mere tilbake!» — «Naturligvis kommer hun igjen», mente jeg, «hun er nok her igjen imorgen». Vi regnet alle med det, også søster Lina og de to leger. «Hun kan jo bli frisk igjen og leve i mange Herrens år!», sa stabslegen som hadde undersøkt henne. «Det har jeg også sagt henne».

Uker senere leste vi i avisen: Liket av en kvinne har flytt i land ved Laboe. Selvmord er ikke utelukket!

Ruth bragte vissheten. «Det var henne!» var alt hun sa. Vi var rystet alle sammen. «Det har hun gjort for oss alt sammen», sa Pit. Han kunne alt gå ganske godt. De andre var over alle fjell. Også Pit hadde alt pakket sin bylt. «Ett eller an-

Forts. side 8

VERA LINDHOLM:

Första julen hemifrån 1940—1941

I somras någon gång, läste jag en artikel i en tidning om motståndsrörelsens viskningskampanjer i Tyskland, för att förstöra moralen och sammanhållningen inom olika institutioner som det Tredje Riket med sin underbara organisationsförmåga byggde upp. Vidare läste jag några exempel om, hur en sådan moralförstörelseskampanj gick till. Man försökte att få de sårade soldaterna i lasaretten att känna sig olyckliga, man försökte att få folket att misströsta, och försökte att förvirra ungdomens kamratskapskänsla. Inom ett 75 miljonersfolk fanns det väl en del som lånade sig till detta smutsiga hantverk, och jag är stolt över att helt omedvetet ha oskadliggjort någon av dessa. Detta kom jag först underfund med, när jag läste den här artikeln, för jag kände igen tillvägagångssättet, som jag upplevde 1940. Nu kommer många läsare att tycka, att jag har upplevt väl mycket, men Ni måste förstå att jag var 11 år gammal när kriget började, då man är som mest aktiv och iakttagare i allra högsta grad. Dessutom var jag oerhörd pigg på allt nytt, nyfiken och dramatisk lagd. På skolbänken däremot tog jag igen

allt i slöhet, vilket bragde mina föräldrar och lärare till förtvivlan.

Genom min mor som älskade sitt land Sverige oerhört, vilket inte är ovanlig bland utlandssvenskar, fick jag automatiskt en brinnande kärlek till mitt hemland. Min far, som lärde mig iakttagelse i naturen, fick mig att lära iakta allt. Trots detta var jag på intet sätt «föräldrabunden». Jag såg allt som en helhet, och älskade allt nytt. Det var detta som kom mig att spela en femtekollonnare ett fult spratt.

Detta hände i Salzberg i Südschlesien (nära Tjeckiska gränsen). Jag är glad över att lärt känna detta område så väl, som numera står under polsk klack. Salzberg var en liten historisk plats. Många hjältar som kämpat mot de polska inkräkterna under åren kring 1918 har där funnit sin sista vila. Jag minns staden som mycket idyllisk och vakkert belägen bland bergen. De många porlande bäckarna och vattenkvarnen gav det en sagolik omramning. De många nunnorna gav det en prägel av förfluten tid. Vi 35 evakuerade Berlinerborn

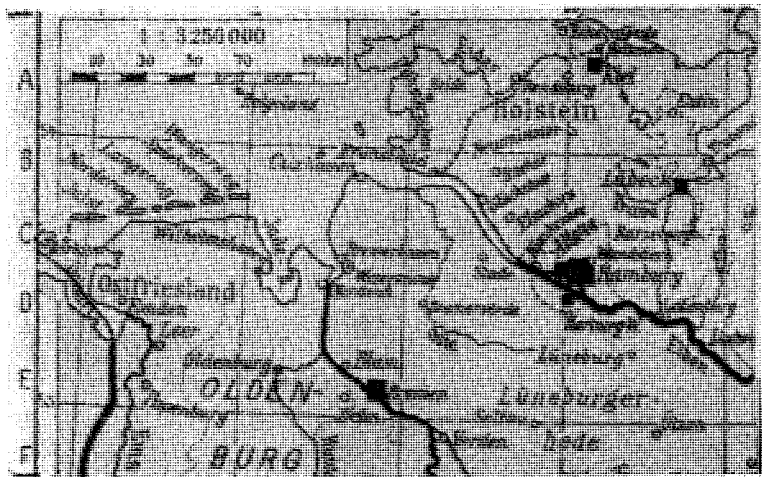
Forts. s. 8.

Siste mann — — —

ARMINIUS:

Med germanske «sjøfarere» mot Egypt og Palestina

Lå Atlantis i farvannet omkring Helgoland?

Werner Keller: Bilder som
taler. Bibelens beretninger i
kunstens og vitenskapens lys.
Dreyers Forlag.

FOLK OG LAND bragte i siste nummer før jul en gjengivelse av en artikkel i FRIA ORD om Atlantis-myten. Den omhandler den tyske professor Spanuths teori om at Atlantis var bronsealderens germanske kongsby som ved en naturkatastrofe omkring år 1200 før Kristus sank i havet i farvannet omkring øen Helgoland. Professor Spanuth har drevet inngående forskninger, blant annet havbunnsundersøkelser, og mener å være sikker i sin sak på at han har løst gåten med det sunkne kontinent som Platon forteller om i to av sine dialoger. Som det fremgikk av artikkelen FOLK OG LAND gjengav var en av hjørnesteinene i professor Spanuths bevisføring visse relieffer fra det utgravede egyptiske palasstempel Medinet Habu.

I det enestående billedverk som kom på Dreyers Forlag før jul «Bilder som taler» gjengis blant annet også disse relieffer fra Medinet Habu. De skildrer et stort angrep mot Egypt som ble gjennomført av «nordfolk» eller «sjøfarere», men som ble slått tilbake. Professor Spanuth hevder altså at dette var en tidlig germansk folkevandring i forbindelse med store naturkatastrofer som hjemsøkte vår verden omkring år 1200. De store, tildels farvede relieffene viser tusenvis av slike «nordfolk» med alle karakteristiske germanske særdrag: lys hudfarge, blå øyne, lysblondt hår, hjelmbusker og hornhjelmer, såkalte gripetungesverd, runde skjold, vogner med oksespann og skib med svanehalsforstavn — kort sagt alt vi ellers finner i utallige nordiske hellerist-

ninger og i gravfund fra bronsealderen.

Keller, som tidligere har gitt ut en verdenskjent bok «Men Bibelen hadde rett», underbygger i denne bok det han tidligere har hevdet, at de ting vi leser om i Bibelen bekreftes av forskernes fund, ved et overveldende materiale fra kunstens og vitenskapens verden. Bildene er knyttet til bestemte anførsler i Bibelen og fører frem for oss både steder og personer som omtales i Bibelen. Billedstoffet forteller oss også i detaljer hvorledes Bibelens verden har sett ut, om skikk og bruk, om liv og fester, om krig og fangenskap, alt med utførlige kommentarer.

Dette kulturhistoriske verk vil forøvrig ikke bare ha interesse for vanlige bibellesere, men for alle kunst- og kulturhistorisk interesserte, fordi det forteller så fengslende om alle de gamle rikers kunst og kultur helt opp til aposteltiden.

Vi nevnte foran «sjøfarernes» angrep på Egypt i begynnelsen av 12. århundre f. Kr. og her finner vi ytterligere interessante tilknytningspunkter. Det er neppe tvil om at filisterne var en del av disse germanske folkevandrere, som etter å være slått av egypterne under Ramses III dro videre og slo seg ned på vestkysten av Palestina. Disse rester av «atlanterner» angrepshær dannet i Palestina et forbund som omfattet byene Gaza, Askalon, Asdad, Ekron og Gat. Og dette forbund lå i stadig kamp med både kanaanittene og med hebreerne. Det siste forteller jo Bibelen nok om.

Spesielt opplysende synes vi Bibelens beretning om Davids kamp med Goliat er: «Da gikk en tvekjemper ut av filisternes leir — På hodet hadde han en kobberhjelm, og han var kledd i

skjellbrynje — — Og David — — traff filisteren i pannen — — og han falt på sitt ansikt til jorden. Således vant David over filisteren med slyngen og stenen, og han slo filisteren og drepte ham». (1. Samuel 17, 4-5, 49-50).

Når en leser denne beretning om filistrenes slåsskjempe som stormet frem alene og utfordret fienden og som så ble felt fra avstand med et våpen han ikke kjente av den lille hebreiske gjetergutt, så må en uvilkaarlig tenke på de gamle nordiske berserker som stormet frem foran hæren med skum om munnen, blinde av raseri og antagelig under innflytelse av visse narkotika.

Keller bringer i boken en detalj fra et relieff fra Ramses III's tempel i Medinet Habu og skriver: «En fallen filister i fullt krigsutstyr ligger på slagmarken med lukkede øyne og utstrakte armer, slik Goliat lå den gang David hadde rammet ham med en sten i pannen. Fjærhjelmen holdes fast med et bredt pannebånd prydet med siksakstriper».

Ellers er det vel nok også mange andre refleksjoner en kan gjøre seg når en studerer Kellers billedsamling, blant annet dette at egypterne som ellers oppteget alt så nøye ikke har noe å fortelle om den Josef, som etter Bibelen ble Faraos nærmeste mann. Keller skriver selv om dette: «Årsaken er å søke i den omstendighet at det før år 1700 f. kr. og omkring 150 år utover hvilte

Forts. side 7

Tanker omkring julen

Albrecht Dürers «Ritter, Tod und Teufel».

Vi har julen bak oss igjen. Fortellingen om barnet som ble født lød for nye åpne barnesinn. Vi eldre hører den gjerne igjen med glede, men kan ikke i vårt stille sinn unnlate en refleksjon over — og en vurdering av det som går barnesinnet forbi. — Jomfrufødsel? — Et biologisk spørsmål uten betydning for kristendommen som åndslære. — Herrens engler? — Det samme uttrykk brukt hundreder av år forut, da det folk barnet ble født hos brøt opp fra Egypt, og et ukjent antall personer før omkring nat-

terstid og slo ihjel et menneske i hvert hus. Nu en hemmelig flok personer med et annet budskap. — Keiser Augustus — Kvinius var landshøvding —

Det stiger frem i vårt sinn menneskehetens liv på vår jord da denne hending fant sted. Octavianus — som år 27 før Kristus fikk hedersnavnet Augustus — «Den ærverdige» — Fredskeiseren — søsterdattersønn av den i år 44 f. Kr. myrdede Julius Cæsar, hadde samlet den da kjente verden i ett rike. Over 200 år med uavlatelige kriger var slutt. Vi ser for oss hvordan denne mannen hadde organisert dette store riket, ved år 0 i vår tidsregning.

I provinsen Syria, hvor Palestina hørte til, var Kvinius landshøvding. Men folket der hadde indre selvstyre, med Herodes som konge. Bare begrenset av en viss skatteplikt til keiseren, at det var Romerske tropper til å holde orden om nødvendig, og at avgjørelsen i fullbyrdelse av dødsstraff etter Israelske domstoler, var underlagt etterprøving av den Romerske overhøyhet.

Det rådet stor og alminnelig glede blant menneskene over at det var fred på jorden. Keiserens innstilling og hele hans virke var å befeste denne fred. Og freden stod ved lag og ble styrket de første 14 år av det barns liv julevangeliet forteller om. På det tidspunkt døde keiser

Forts. side 7

Wieseners bok -

Forts. fra side 1

formuleringer er både presise og dekkende. Han skriver lett og godt og underholdende uten at dette på noe vis skader grundigheten i hans arbeide innenfor de grenser han har satt for det. Vi som i første rekke representerer dem som ikke er ute etter tilgivelse, men etter sannhet og rett, vi kan nok synes at advokat Wiesener har anbragt sine grensepeler langt innenfor der vi ønsker, fordi vi heller ikke er ute etter kompromisser, men vi får vel på den annen side respektere den målsetting forfatteren selv trekker opp.

Og det er i sannhet nok å ta fatt på også innenfor de noe snevre grenser. Sjelden eller aldri er vel rettsoppgjørets umoralske vanvidd hudflettet mere elegant og mere bitende enn i Wieseners bok og det er oss for såvidt en glede å anbefale den til utbredelse — først og fremst blant dem som har omvendelse behov. Innholdsfortegnelsen vil gi et inntrykk av de emner som behandles:

I. Innledende avsnitt: 1) Ro omkring rettsoppgjøret? 2) Seierherrens justis. 3) Innberetningen til Stortinget og stortingsbehandlingen. 4) Habilitet i rettsapparatet.

II. Menneskemateriellet: 5) Svart og hvitt. 6) Karakter og intellekt. 7) Motiver og meninger. 8) Skjerpende omstendigheter.

III. Prinsippspørsmål: 9) Almen tillit og heftestraft. 10) Svik og svikt. 11) Tilbakevirkende kraft. 12) Medlemsskapets straffbarhet. 13) Forelegg. 14) Visste De ikke at Norge var i krig? 15) Solidarisk erstatningsansvar.

IV. Handlingstyper: 16) Tyskerarbeidere. 17) Angivere. 18) Torturister. 19) Frontkjempere. 20) Sykesøstre. 21) Nazisfisering.

V. Portretter: 22) Vidkun Quisling. 23) Knut Hamsun.

VI. Forfølgelse utover straffen: 24) Utreksning. 25) Diskriminering. 26) Lønn under suspensjon.

VII. Avslutning: 27) Glemsel.

Vi skal overlate andre og mere kvalifiserte bedømmelsen av forfatterens rent juridiske betraktninger og deres holdbarhet. Vi tror imidlertid det skal falle vanskelig for noen å rokke ved noe av det sentrale. Det man kunne ønske seg var en drøftelse også av den rent folkerettslige side av den norske okkupasjonsstatus på bakgrunn av det rettsoppgjør som blant annet ikke tok det ringeste hensyn

til det straffelovens paragraf 86 selv anfører som straffefritagende, dette at man finner seg på fiendens område og er underlagt hans lover. Men det kommer kanskje senere når forfatteren har kvittet seg med en første voldsom reaksjon mot de metoder som ble brukt og kan trenge dypere ned i stoffet og det folkerettslige grunnlag.

*

Men når vi nu har skrevet alt dette pene om advokat Wieseners bok, så synes vi også at det er vår plikt å understreke at vi langt fra er enig i alle hans vurderinger, og det gjelder spesielt tre hovedpunkter, som vi her skal ta for oss i tur og orden slik at det skal stå klart for alle at advokat Wiesener ingenlunde taler på våre vegne når det gjelder disse punkter — hva noen som husker de gamle dage kanskje kunne være fristet til å tro.

Det gjelder naturligvis først og fremst det forfatteren skriver om Norges «fortsatte krig». For av alle absurde fremstillinger, synes vi oppriktig talt Wieseners tar prisen der han hevder at vel kapitulerte Norge betingelsesløst i juni 1940 og Norge var derfor ikke i krig sommeren 1940, men så begynte den av seg selv igjen slik litt etter hvert «endog uten de æresforpliktende offiserer». Og følgelig var straffelovens paragraf 86 fullt anvendelig fra et tidspunkt som tydeligvis ikke kan angis nøyaktig engang! Advokaten sier det slik: «Faktisk var det vel også dette som skjedde. At vi kom med igjen i krigen etterhvert. Eksakt å si når og ved hvilken anledning, er ikke lett».

Nei, det er ikke lett når en synes en må gi konsesjoner til absurditeten, naturligvis. Og når en vet at ledende personer fra den NS-opposisjon som sammen med forfatteren forlot partiet i 1937 utfoldet aktivitet både i forbindelse med riksrådsforhandlingene og litt av hvert annet sommeren 1940, så er det kanskje lettere forståelig at forfatteren akkurat unntar dette tidspunkt fra «Norges fortsatte krig».

Norges krig ble som kjent avsluttet ved kapulasjonsavtalen i Trondheim av 10. juni 1940, og denne avslutning var ikke midlertidig men definitiv for verdenskrigens varighet. Det heter i avtalens paragraf 1 at «samtligte norske stridskrefter legger våpnene ned og forplikter seg til ikke å gripe til

våpen igjen mot det tyske rike eller dets allierte så lenge den nu pågående krig varer».

Noen anledning til slik etterhvert likevel å ta opp krigen igjen med en i forhold til straffeloven bindende virkning og det til og med uten en offisiell krigserklæring som kunne gi det okkuperte Norges befolkning opplysninger i denne retning, hadde den norske eksilregjering, som til og med var avhengig av et fremmed lands nåde, naturligvis ikke. Og enda mindre da «Hjemmefrontens» skjulte og selvoppevnte undergrunnsleder Paal Berg. Det er sikker og utvilsomt internasjonal rett slik som påvist i den henvendelse FORBUNDET og overrettssakfører Sverre Helliksen har sendt Europarådet.

*

Det neste punkt er forfatterens portrett av Vidkun Quisling. Det er vel og bra at advokaten ikke deltar i den vanlige svartmaling av «erkeforræderen» og at han også spanderer noen unnskyldende ord ovenfra ned på «den forrykte» og hans handlemåte, men en meget stor del av de tidligere NS-medlemmer vil være dypt uenig i det bilde han tegner, selvom de jo ikke er blinde for at selv Wieseners syn vil virke som salt i sure jøssingøyne. Og de er naturligvis også klar over at advokat Wiesener som en av lederne for den partiopposisjon som brøt ut i 1937, og som en av de mest eksponerte dengang når det gjaldt direkte angrep på Quisling, vanskelig vil kunne gi en rettferdig bedømmelse. Det ville være overmenneskelig, og sett ut fra det må en vel kanskje likevel si at Wiesener har strukket seg langt i retning av forsøk på objektivitet.

*

Det tredje punkt kan vi kanskje konkretisere ved et sitat fra det innledende kapittel «Ro omkring rettsoppgjøret» på side 20. Det heter her «Det (at han er "de forsømte synspunkters" advokat) innebærer ikke at jeg går inn for nazisme eller nazismetalitet».

Dette er naturligvis vel og bra hvis man tydelig nok understreker at med «nazisme» mener man det vrengebilde all verdens demokrater har gitt av nasjonalsosialismen. Men det gjør tydeligvis ikke forfatteren. Tvertimot benevner han flere steder NS-folkene som «nazister», blant annet på side 44 hvor han skriver: «Og når det gjelder nazistene. En redelig kvalitetsbedømmelse ville gå på

Vår hær —

Forts. fra side 1

ord utdannes som en angrepshær der i sin utdanning vesentlig tar sikte på angrep. Først ved å gå frem kan man møte angriperen der han trenger på. Å håpe på å kunne møte ham i vel forberedte forsvarsstillinger vil ikke føre til noe da det er usikkert hvor han kommer.

Når vårt lands forsvar er oppe til diskusjon, ser folk alltid rundt seg og begynner å snakke om hjelpen som skal komme. Hvilken hjelp? De fleste tenker på det mektige Amerika, uten å gjøre seg det klart at den amerikanske hjelpen er en meget tvilsom affære. Tror man at U.S.A. vil kaste seg ut i en atomkonflikt med Sovjet fordi et par russiske divisjoner okkuperer Finnmark? Vi vil nok få beskjed om å gå frem og kaste ut fienden selv.

~~~~~

tvers av de politiske skillelinjer og hinsides den store dødvekten. NS-folkene var mennesker på godt og ondt — akkurat som jøssingene».

Igen aldeles storartet og velvillig uttrykt av den objektive advokat som gir litt også til andre synspunkter, men akkurat når det gjelder forfatteren, må en unektelig trekke litt på smilebåndet. Wiesener skriver selv på side 136 at «jeg var medlem av hans (Quislings) parti i førkrigstiden — fra 1934 - 1937. Jeg satt i hovedstyret det siste halvåret».

En må vel ha lov til å regne med at forfatterens politiske synspunkter slik i sin alminnelighet ikke kan ha skiftet så totalt siden 1937 da han var enig i Nasjonal Samlings ideologiske grunnprinsipper. Så enig at han til og med satt i selvste hovedstyret. Når det altså gjelder nasjonalsosialistisk syn eller nazisme, som han også kaller det, så var det derfor knapt noen forskjell mellom forfatterens «nazisme» og de NS-medlemmers som sluttet opp om Nasjonal Samling fortsatt og senere.

Opposisjonen i 1937, hvis talsmann advokat Wiesener var, men hvis leder var advokat Hjort, brøt jo ikke ut fordi den var mindre nasjonalsosialistisk enn Quisling, men snarere tvert imot hvis det ideologiske spilte noen rolle. Allerhelst var det vel en kamp om makten innen partiet uten egentlig ideologisk bakgrunn.

Følgelig mener vi at et hvilket som helst gjennomsnittlig straffedømt medlem av NS med like stor rett som forfatteren, eller kanskje større, kan frabe seg å

Her står vi med en gang overfor spørsmålet «offensiv krigsførsel» og samtidig overfor spørsmålet om det norske folk er åndelig innstillet for offensiv krig. Vil den norske soldat helst rive håndgranatene ut av beltet og storme frem, eller vil han helst sitte i et jordhull og håpe på at fienden vil være dum nok til å snuble innen rekkevidde. Er vi hva finnene viste hva de var, bare tenner og klør, eller er vi kun en sløv masse, ødelagt av fredsprat og humanitetsprek og bare i stand til å ta oss sammen til puslerier nede i Uganda hvor vi lærer niggerne å sette poteter, hvis vi da ikke tar oss sammen til virkelig dåd som å utnevne en farget utlending til formann i Norsk Studentsamfund, hvilket skjedde her forleden.

Man kan nok nære berettiget tvil om vår nasjon kan bygge opp en offensiv slekt. I all fall trengs til dette et iherdig arbeide av militært befal og opinionsskapende kretser.

Militært befal? Der finnes nok litt av hvert der også. Således har jeg foran meg «Dagbladet» for 12. september 1964, hvor en major Sverre Blindheim ganske freidig skriver at «Forsvaret er en dyr skraphaug».

Det er ganske sikkert at med befal som denne skribenten bygger man ikke opp en hær der bryter seg vei gjennom piggrådsperringer.

Hjelpen, den spøker i mange hjerner, men er nærmest orkesløst tankearbeide hva U.S.A. angår, da dette nok ikke kan hjelpe Norge uten ved å slippe en storkrig løs. Vi må nok se oss om etter hjelp annetsteds fra, og her er da Vest-Tyskland kommet på tale igjen. I all fall har vår militære øverstkommanderende i Nord-Norge, admiral Skule Storheil tatt til orde for at vesttyske avdelinger skal delta i NATO's øvelser i Nord-Norge. I lengden kan man jo ikke unnlåte å gjøre bruk av en slik verdifull partner som Tyskland, der nu sammen med Frankrike forhåpentlig tar sikte på å bygge opp en selvstendig kjerne i Europa.

~~~~~

bli titulert «nazist». De var ganske enkelt medlemmer, og for de flestes vedkommende naturligvis da tilhengere av partiets syn slik det var lagt ned i partiprogrammet. Noen slutninger ut over dette kan man anstendigvis ikke trekke, hverken når det gjelder de straffedømte eller forfatteren.

*

Her er vi i store trekk fer-

Bokanmeldelser ved Siegfried: Tanker omkring -

Vi rakk ikke å få med en omtale av alle de bøker vi har mottatt før jul, men det er nok noen som er interessert i bøker selv om julen er over også. Så her følger en omtale av noen bøker til:

NY GUNDELACH.

Barokkdikt. I norsk gjendiktning ved Kristen Gundelach. Dreyers Kulturbibliotek.

Kristen Gundelach er som våre lesere vil vite en fin lyriker som med ekte innlevelse og sikker formsans har gjort tidligere tiders lyrikk fra fremmede land tilgjengelige for norske lesere. I denne lille samling finner vi lyrikk i oversettelse fra den kampfylte barokktid i hundreåret mellom 1550 og 1650. Det var først sent en ble oppmerksom på at barokkens svulmende former slik vi møter den i arkitektur, i bildende kunst og i musikken, også hadde sitt sidestykke i litteraturen. Barokken var en brytningstid da mektige kulturer tørnet sammen, en tid som ikke bare bød på fremgang og landevinninger, men også på motstykket: verdens-trethet, tvil og oppgitthet. Det er da også slike motsetninger som gjenspeiles i diktene. Det er vesentlig franske og spanske navn vi finner i Gundelachs samling, men også endel italienerne, blant annet selveste Michelangelo. Til de franske barokkdikt har professor dr. philos. Asbjørn Aarnes skrevet forordet, mens Gundelach selv introduserer de spanske og italienske poeter.

MEDBØES DEBUT.

Odd Medbøe: Stakkars Jørgen. Aschehoug.

Medbøe er en av årets debutanter. Han forteller om en «stakkars» svakelig gutts oppvekst og opplevelser med en for svak mor og en for sterk og dominerende far som presser ham over evne. Spesielt inngående får vi høre om hans rekruttskole som dragon i den gode tiden da det ennå fantes beredne dragoner, om hans forbausende utvikling til en slags he-man i løpet av en forholdsvis kort rekruttskole og om hans mange kvinneerobringer, fra oberstens hustru og ned til serveringsdamen fra «Østerrike» (?). Vel, siden vi selv har gjennomgått både rekruttskole og litt av hvert ellers i det gamle kavalleri, så må vi vel med noen sakkunnskap bekrefte at skildringen ikke er så ueffen. Men det var jo en noe underlig rekruttskole

dig med våre innvendinger, som vel kan være vektige nok, men som naturligvis ikke bør hindre NS-folk i å skaffe seg denne uredde boken om den skandaløse måten «retts»-oppkjøret ble gjennomført på. Både advokat Wiesener og Dreyers Forlag fortjener honnør for på denne måte å tale både Roma og norsk autorisert urett midt imot.

Siegfried.

hvor hele kavaleriregimenter opptrer på en gang og under kommando av en rittmester. Så store rekruttskoler har det vel knapt vært ved gamle, gode DRI.

Medbøe er jo en kjent mann som nåværende pressesjef i SAS og som populær og velanskreven journalist under okkupasjonen, så han kan vel unnvære glansen av en epokeskapende debut som skjønnlitterær forfatter. Selv om vi gjerne ville, så kan vi ikke få sagt at dette er den store litteratur, men den har jo sin småkoslige sjarm likevel.

NY OG HYGGELIG FØNHUS.

Mikkjel Fønhus: Urskogene. Fortellinger fra Canadas villmarker. Aschehoug.

Fønhus er alltid et hyggelig møte i julens bokflom. Så også denne gang da han beveger seg i det fremmede, i Canadas villmarker i tredveårene, da barske mannfolk fremdeles kjempet i ødemarken med natur og villdyr og kom begge deler så helt annerledes inn på livet enn vi stakkars mennesker i teknikkens gylne tidsalder overhode kan fatte. Boken inneholder seks fortellinger og det suverene villmark av dem alle.

«Det var urskogene i Ontario, nord for de store sjøene, svære vidder av nesten urørt land, nordover og nordover, mot Hudsonbukten.

I disse skogene satte ulven sine digre, djupe spor mellom gran- og furulegger, unge trær, gamle trær, somme lå på skakke, andre var veltet helt over av elde. Dette var chippewayindianernes gamle land. De levde her ennå.

Men mest levde her ville dyr. Skogsulven kunne ule i vinter-netter, i brunstida om hausten rautet elgen, her vandret svartbjørn, og her hoppet mår og mink, her var rev, fisher og gaupe. En og annen trapper bodde i enslige hytter for å fange pelsdyra».

Jo, Fønhus kan det!

NYTESTAMENTET I TEKST OG BILDER.

Anne de Vries: Bibelen forteller. Det nye testamente i tekst og bilder. Filadelfiaforlaget.

I vår forjagede og forvirrede tid da kristenheten synes å gjøre sitt beste for å fjerne kristendommens særpreg og tilpasse den andre verdensreligioner, en utvikling som dessverre er like påtagelig innen den katolske som innen den protestantiske kirke, kan det være grunn til å minne om at det er Nytestamentet som er de kristnes hellige skrift. Men hvem er det vel som med hånden på hjertet kan si at de virkelig kjenner dette Nytestamentet som er den grunnvoll hele den europeiske kultur ble bygget opp på. Dette gjelder naturligvis ikke oss gamle «fengselfugler», som i landssvikoppkjørets vanvittige tid ble an-

(Forts. fra side 5)
Octavianus 76 år gammel. At han ble borte merkedes til de ytterste grenser av fredsriket. Efterfølgeren på keisertronen: Tiberius, år 14 til 37, var et menneske av en annen åndelig legning enn Octavianus hadde vært. Keiser Tiberius manglet — om ikke viljen — så den åndelige storhet til å føre fredsverket videre. For å holde riket sammen bygget han ut et utstrakt angiversystem. I jødernes rop til Pilatus da Jesus var forlangt korsfestet: «Da er du ikke keiserens venn!» skimtes forgreningen av dette angiversystem også til Palestina. Menneskets grunninnstilling er liv og fred. Jesus hadde en klar erkennelse av dette, og forkynnte fredsriket. Grunnlaget for den lære senere slektledd har betegnet Kristendom. Folket samlet seg om læren og det han lærte.

I den påbegynnende oppløsningstendensens i Octavianus Romerrike så de lærde blant jødene mulighet til gjenreisning av et nasjonalt selvstendig kongedømme. Og ikke bare det, men et jødisk overkongedømme. Om det er dette: Et jødisk overkongedømme Jesus ble fristet med (de 3 fristelser) får stå hen, men den historiske kjennsgjerning er at jødene førte frem sin messias — stjernesonnen og ledet et blodig nederlag i år 66, slik Jesus hadde forutsett og forutsagt det.

At den kristendom Jesus forkynnte var langt mere virkelighetsnær, og for visse punkter langt mere tidsbestemt, enn de senere teologiske bygninger har gjort den til, trer flere steder klart frem. For eksempel sier Jesus etter at jødene hadde avsagt dødsdommen, og Pilatus søker å finne ut om det er noe reelt i anklagen

bragt på en selle uten større mat, men som regel i all fall med en Bibel. Vi leste den dengang og er vel kanskje mere bibelkyndig enn de fleste. Men det er vel meget få av folk flest som har maktet å arbeide seg gjennom Nytestamentet. Det er vel mest løsrevne brokker som lever i deres sinn fra halvglemte skolelærdom. Det skal noe til i dagens strid å sette seg inn i denne vår sivilisasjons grunnpilar, og derfor er også bøker som denne av betydning. Her får man det tunge stoff gjenfortalt levende, og vi synes lojalt mot Skriften. Forfatteren har ikke engang falt for dagens mote: å forkuldre lidelseshistorien for å tekkes jødedommen.

Det er blitt en vakker bok, illustrert av Herm. F. Schäfer — kanskje med uvant moderne strek? — og godt oversatt av Oddvar Nilsen.

Med germanske —

Våre germanske forfedre.

(Forts. fra side 5)

et dypt mørke over Egypt, fordi landet ble invadert av asiater som egypterne kalte «hyksos» («herskere i fremmede land»). Til hovedstad valgte hyksos istedenfor Teben byen Avaris i den nordøstlige del av Nildeltaet — ikke langt fra Gosens beitemarker. Alle begivenheter Bibelen skildrer fra denne periode, utspilles også i nærheten av Nildeltaet.

Er det ikke naturlig å anta at denne Josefberetningen hører hjemme i fablenes verden og at den stamme som slo seg ned i Gosen tilhørte de fremmede «asiatiske» erobrere. Da israelitene så 400 år etterpå forlot Egypt igjen, så var forholdet det at hyksosherkerne var fordrevet, men fremdeles satt det altså en rest igjen i Gosen av de tidligere erobrere. Egypterne ville ha dem vekk også, så forholdet var

og den avsatte dom, disse ord til Pilatus: «Du har ingen makt over meg hvis den ikke var gitt deg ovenfra, derfor har han som overgav meg til deg større synd». (Johs. 19. v. 11). Hvem Jesus sikter til med disse ord er klart. I første rekke er det ypperstepresten Kaifas. I videre forstand den ånd både ypperstepresten og den daværende Romerske keiser var av.

Jesus var på det tidspunkt han ble ført frem for den Romerske overhøyhet for lengst klar over at han ville bli henrettet. Også måten det ville skje på. Tidens mest grusomme: Fastspikring på et trekors. Han var vel vitende om at han etter sin død — på grunn av oppslutningen blant folket — ville bli tatt til inntekt for den jødiske nasjonalsjåvinisme, og hadde lagt det hele tilrette for at så skulle skje. For at hans navn og det han

vel knapt at jødene ikke fikk lov til å reise, men at de tvertimot måtte fordrives med makt. Det antas jo vanligvis at utvandringen fra Egypt fant sted under Ramses II. Efter beretningene omkom han sammen med hele sin hær i bølgen da han forfulgte israelittene. Men det er jo en ubestridelig kjennsgjerning at han slett ikke omkom, men levde og styrte i beste velgående i hele 67 år før han døde en naturlig død.

Vel, boken er en gullgrube for enhver enten han nå søker skjønnhet eller sannhet eller kanskje begge deler. Noe vil den sikkert ha å gi enhver.

lærte ikke skulle bli slettet ut ved at han ble henrettet. For lengst hadde Jesus søkt å gjøre det klart for sine omgivelser at han skjelnnet helt mellom det han var som legeme — av kjøtt og blod — og det han var av som ånd. I den heftige diskusjon han hadde med jødernes lærde (Johs. 8), hvor jødene fremhevet sin stamfar Abraham, sier Jesus (v. 58) «Før Abraham ble til er jeg». Jesus gjør seg hermed identisk med hvert menneskes åndelige jeg som har levet på jorden før ham. I det han lærer vil han gjøre sitt åndelige jeg identisk med hvert menneskes ånd i samtiden, og hvert menneskes ånd i alle kommende slektsledd.

Juleevangeliets ord og toner stemmer sinnet til glede og fred. I noen korte timer i noen få døgn var mennesket i pakt med det gode, i seg selv. I pakt med Gud. Men utenfor — i de fleste andre av døgnenes og årenes timer, raser den grumsete strøm av ord, i hatets, hevrens og maktbegjærets ånd, og truer med å slukke i hvert menneskesinn det lys som ble tent.

S.

Första julen —

Forts. fra side 4

har funnit oss väl tilträtta i ett frigivet nunnekloster som vackert belägen stod i en stor park. Hösten var över och vi skulle fira vår första jul utanför hemmet. Vi fem som var placerade högst upp i klostret, har redan kommit i julstämning. Våra två rum var klädda med granris, ljus och klor i alla färger. Men det var något som inte stämde i de andra avdelningarna. Antalet placerade var 15 och 15 och delade tre rum var. Vi som bodde högst upp, blevo lite isolerade ifrån de övriga kamraterna, men vi trivdes både med varandra och med tillvaron. Bottenvåningen hade fått besök, av en äldre förtjusande dam, en avlägsen släkting till två flickor som var kusiner. Flickorna i bottenvåningen talade om för oss, hur snäll hon var och att hon berättade sagor om kvällarna.

Men dagarna gick, och jag märkte att kamratandan som höll oss samman blev på ett oförklarligt sätt störd.

Flickorna började klandra på maten, ja till och med matstreck skulle införas av några. Jag minnes så väl hur ledsen vår lärarinna blev när över 20 flickor gingo ut ur matsalen som protest mot «för lite kött i soppan». Disciplinen höll inte längre och stämningen blev mer och mer irriterad. Vi fem blev utsatta för hån för vår lojalitet, och vår gamla lärarinna, som förr tyckte att vi var de bråkigaste ungarna, började hålla av oss. Det är ofta så med busiga ungar, att busa är en sak, men okamratskap är något helt annat. Så började hemlängtan känslan komma till oss. Det närmade sig Julafton, och livet på lägret började bli outhärdligt. Jag själv var förut så glad över att få uppleva julen i «fjärran land» och hade satt ett så romantiskt skimmer över det hela. Mor och Far skulle längta efter mig, jag skulle få paket och staten skänka oss skidor och kälkar. Det visste vi.

Vi flickor högst upp, Helga, Erika, Irma, Eva och jag, (tänk att jag minns namnen) sutto en kväll och hade tråkigt. Stämningen som annars var så glatt, var dyster. Jag föreslog att vi skulle gå ner till bottenvåningen och höra på sagor. Men mina kamrater svarade, att vi bara skulle bli utmotade. «Förresten tycker jag inte om den där tanten» tyckte Helga «Hon verkar falsk». Själv menade jag att hon var snäll. Så jag gick till bottenvåningen, men stannade utanför dörren till rummet där alla hade samlats.

Den öppnades nämligen och en flicka rusade ut till toaletten. Snart kom hon tillbaka, men stängde inte dörren riktig. Jag hajade till, för den tanten tycktes komma i sitt esse. Men inte var det sagor hon berättade! Rena rama uppviglingen mot vår lärarinna och lägret i sin helhet. Bland hennes svada kunde jag urskilja «Nu är tiden inne, att begära hemresa. Så här kan ni inte bo och leva». Oförklarligt fick jag en känsla av, att det var hennes fel att trivseln är borta. Att det var hennes fel att vår gamla lärarinna såg ledsen ut och att vår unga ungdomsledarinna Nina ville sluta. Jag smög mig upp till mina kamrater och undrade för mig själv om jag skulle tala om vad jag hörde till Nina? Är det inte att skvallra? Skvallra — det gör man inte, men är det att skvallra? Måste jag inte tala om en sådan sak? Halvägs upp satt jag mig på trappan och började storgråta. Allting tycktes mig bli för svårt. Sedan gick jag dröjande ner till Nina och i hennes famn berättade jag allt. Mina drömmar om julen, otrivseln och vad jag uppfattade utanför dörren. När jag hade lugnat mig följde hon mig uppför trappan till mitt rum och bäddade ner mig under det att mina kamrater stirrade förvånade på hela händelseförloppet. Hon uppmanade dem att inte fråga ut mig det här är viktigt för alla, at inget kommer fram.

Nästa morgon följde jag med Nina till Kretsledaren och berättade händelseförloppet. — Så helt tyst försvann «sagotanten» och de båda kusinerna fick åka hem till Berlin.

JULAFTON: Vi samlades utanför matsalen och väntade med spänning på att dörren skulle öppnas. Så — nu ringde en spröd klocka och vår lärarinna öppnade dörrarna. Det var som att öppna en port till ett ljusomstrålande sagoslott. Borden var festligt dukade och vid varje namn stod en tallrik med gottor och en bok. På stolarna voro paketen hemifrån placerade och julgranen var den största och vackraste man kunde tänka sig. Sjungande våra julsånger öppnade vi våra paket. Visst satt gråten inte långt inne med tanke på mor och far, men vår glädje övervann vemodet. Ingen tänkte längre på missstämningen, ingen hyste agg till någon längre. Vi fick uppleva vår första jul i kamratskap och enighet långt hemifrån, som en av de skönaste jular.

Vera Lindholm.

ILLELUKTENDE TUNGTVANN.

Det gamle året gikk ut under sterke trompetstøt i presse, kringkasting og fjernsyn for den nye britiske tungtvannsfilmen som nå er under opptagelse på Rjukan under kyndig veiledning av den ansvarlige for sprengningen av Hydroferjen, Haukelid. Midt oppe i all jublen over denne bedrift som kostet mange norske sivile livet, både kvinner og barn, mens utøverne bragte seg selv i sikkerhet, kommer da en kronikk i MORGENBLADET av ingeniør Olav Rødseth som avslører hele dette «eventyret om Hitlers atombombe og det norske tungtvannet», som er titlen på kronikken. Ingeniøren slår fast at hele den besungne bedrift — forøvrig slik det gang på gang har vært fremholdt i FOLK OG LAND — var en tragisk feiltagelse som ingenlunde kaller på film og feiring, men på sorg og beklagelse over denne ansvarsløshet, som i all fall for de ledendes vedkommende grenser inn på en krigsforbrytelse. Kronikken stod i MORGENBLADET 2. januar i år og vi komplementerer bladet med dets uforferdethet når det gjelder å tre opp mot

Med frontkjemperne -

Forts. fra side 4

net sted skal jeg nok dukke under», sa han tillitsfullt. Lina og stabslegen hadde undersøkt ham. «Snart løper du som en folunge, de har også stive ben til å begynne med!» mente de.

«Jeg stikker av!» sa Larsen Berg. Det var den siste dag i oktober. «Efter at sene her er blitt tomme er det ikke mere å gjøre her. Og dessuten må jeg stadig tenke på Søster Helga her».

Da jeg våknet neste morgen var det festet en seddel til buksen min som lå på en krakk ved siden av sengen. Med store bokstaver hadde Larsen Berg skrevet av en sang:

«Gehst du nach vorn Kamerad
ich gebe mit!
Läufst du zu Sturm Kamerad
ich halte Schritt.
Schlägst dich in Scherben
ich stehe für zwei,
und gehst zum Sterben
ich bin dabei!»

Og så hadde han med halvt uleselig skrift skrevet nedenunder:

«Og nå stikker jeg av!»

Av gruppen Fosse var den siste kamerat forsvunnet.

SLUTT

den avskyelige business som drives omkring tragedien. Den norske filmen om tungtvannet ble spilt inn av et selskap med selveste Slotfeldt-Ellingsen som hovedaksjonær.

LÆRERNE PÅ ULOVLIGE VEIER.

17 Namsos-lærere laget som kjent en oppsigelsesaksjon for å få fjernet sin kollega Trond Rønning, som hadde vært medlem av NS og som efter å være provosert av DAGBLADET uttalte noe i retning av at han ingen grunn fant til å ta avstand fra sin politiske fortid. Departementet har nå avgjort at Rønnings «holdning og uttalelser (riktig nok) har hatt en uheldig virkning for skolen» (Tenk det, Hedda!), men at det ikke finner grunnlag for noen disiplinær forføyning mot ham. Kirkedepartementet har forelagt saken for Justisdepartementet, Lønns- og prisdepartementet (?!) og regjeringsadvokaten, som samtlige er enige med Kirkedepartementet i at de 17 læreres aksjon må ansees ulovlig. Det viser seg altså at det ikke er Rønning, men de 17 som befinner seg på ulovlige veier. Og bra er det at de nevnte autoriteter har mannen seg opp til endelig en gang å slå dette fast.

NYDELIGE NELLIKER.

Den norske stat er som bekjent anklaget for Europarådet for brudd på menneskerettighetskonvensjonen som den høytidelig har undertegnet. Det skjedde efter at flertallets talsmann i Justiskomiteen i et stortingsmøte blant annet hadde uttalt at en ikke kunne ta det så nøye med menneskerettighetene i en nødsituasjon og at en derfor hadde måttet anvende lover med tilbakevirkende kraft i landssvikoppgjøret. Likevel var denne anklagede stat under ledelse av Gerhardsen & Co. (Det hadde forøvrig neppe vært bedre med herr Lyng & Co) freidig nok til å pålegge skolene å feire menneskerettserklæringen og konvensjonen 10. desember. Lederne for den norske uretten er sannelig ikke skuggredde!

JA, HVA?

Ellers er det kanskje her slik det ifølge den tyske bundespressesjefen, von Hase er i Vesttyskland? Under en pressekonferanse insisterte en journalist på å få vite von Hases egen mening om en sak. Men denne svarte under stor jubel: «Hva tror De egentlig ville hende hvis

alle her skulle tillate oss den luksus å ha en egen mening?»

RENE ORD FOR PENGENE.

Det viser seg at selveste sjefen for den norske utviklingshjelpen, direktør Gunnar Randers knapt er så begeistret for den som alle skrålerne ellers i presse og på talerstoler. I et foredrag sa han blant annet at utviklingshjelpen var vanlig business og at handelspolitiske tiltak derfor må gå parallelt med og sees i sammenheng med u-hjelpen. Ellers hadde vi ikke stort vi skulle ha sagt i den forbindelse, sa han, for selv om vi ønsket ikke å delta i virksomheten, «så ville våre vestlige naboer aldri gå med på en slik undragelse fra sine forpliktelser av en av 'klubben'». Gjett hvem disse naboer kan være som dikterer det frie og uavhengige Norge!

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — **Kristne Venner** møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid: kl. 19,30.

Forbundets kontor:

holdes stengt mandage og lørdage. Ekspedisjonstid: tirsdag - onsdag - torsdag og fredag fra kl. 10 til 15.

Sekretæren kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Telefon: 37 76 96.

Postadresse: Postboks 3214,

Oslo 4

Postgiro 150 28.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land